Ч. 222. Середа 3 (16) жовтня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Новий Маршалок краєвий.

Як ми оногди коротко донесли, став з Найвисшої постанови новим краєвим Маршалком ґраф Андрій Потоцкий. Новий Маршалок обіймає найвисший автономічний уряд в краю, приготовлений до него основно довголітною, напруженою, совістною працею на ріжних полях публичного житя, оживленою горячим почутєм горожаньских обовязків. Та праця, підпирана незвичайною інтеліґенциєю і бистротою ума, видвигнула ґр. Потоцкого в коротким розмірно часї до ряду мужів, займаючих в краєвій суспільности визначне становище, і призначених відограти в ній первырядну ролю.

Іменоване ґр. Потоцкого було оповіщене в урядовій віденьскій часописи в пятницю рано, і вже в пятницю новий пан Маршалок обіймив в Виділі краєвім урядоване. Торжество обнятя урядованя було заповіджене на годину 1¾ з полудня.

Повыменований Маршалок, ґраф Андрій Потоцкий, прибув передтим до Єго Експ. пана Намістника ґрафа Льва Пініньского, і разом з ним о означеній годинї приїхав до соймового будинку. Є. Е. пан Намістник був в ґалевім униформі, ґраф Потоцкий в польскім народнім одязї.

Обох достойників дожидали члени Виділу краєвого в малій сали.

Вшовши до салї, Є. Е. пан Намістник промовив такими словами:

„Найяснїйший Пан зволив іменувати Маршалком краєвим ґр. Андрія Потоцкого. Маю честь, яко Намістник, представити Єго в тім характері Виділови краєвому, а з моєї сторони цілим серцем складаю Єму, яко давному соймовому товаришеви, найсердечнїйші желаня з причини, що ласка Монарха покликала Єго на так високе в краю становище. Новий Маршалок краєвий єсть так само Вам, Панове, як і менї личностию добре звістною. Знаємо Єго з соймових праць, знаємо Єго ревність в праци публичній, знамените знанє і честність характеру. Знаємо, що бажає служити краєви з цілого серця. Маю пересьвідченє, а то пересьвідченє поділяють без сумніву зі мною всї, котрі мали нагоду, Пане Маршалку, пізнати Тебе і оцїнити, — що цілковито відповіш своїй задачи на становищи Маршалка краю, що коли Господь поблагословить, Твоє автономічне правлїнє буде щасливе і користне для краю.

З моєї сторони можу впевнити, що уважаю річию первырядної ваги удержанє найтіснїйшої згоди між властию автономічною а правительственною в краю, а підпиранє власти автономічної уважаю з моєї сторони обовязком.

Маю пересьвідченє, що згода між нами не буде нїколи захолочена, згода в стремленю до одної цїли, т. є. до пожитку краю — а запорукою того суть Твої, Пане Маршалку, звістні менї високі прикмети, суть також наші давні соймові відносини і щира приязнь“.

По промові Є. Е. пана Намістника зложив П. Маршалок краєвий в Єго руки замість присяги обіт.

Відтак промовив П. Маршалок такими більше менше словами:

Заки зложу Найяснїйшому Панови подяку за ту честь, якою мене зволив надїлити, звертаю ся з подякою до Вашої Ексцеленциї не лише як до Намістника, але і як до приятеля і горожанина краю і прошу, щоби й на будуче як доси, в працях соймових як і в працях Виділу краєвого був менї помічний. Нераз бо трудячись в тяжких условіях, буду мусів відкликати ся до Єго помочи і єсьм пересьвідчений, що на щиру прихильність і на горожаньске почутє Пана Намістника все буду міг числити.

Обертаючи ся до членів Виділу краєвого, П. Маршалок заявив, що з огляду на тяжкі обовязки Маршалка, спершу вагував ся приймати то достоїньство, не довірюючи власним силам. Задачу Маршалка ставить дуже високо і буде старати ся дійти до ідеалу, який поставив перед собою. Приходить по чоловіці, котрий знав знаменито відносини краю і людий і тому просить, аби не робити порівнань. Буде старати ся свої недостачі, котрі знає, доповнити і заслужити собі на признанє. В своїм труді числить на підпору членів Виділу.

На ті слова відповів іменем Виділу краєвого п. Антін Хамец, впевнюючи п. Маршалка, що члени Виділу краєвого будуть все сердечно і щиро підпирати єго діяльність; висказуючи надію, що край під проводом п. Маршалка зробить ще більші поступи в своїм розвитку.

Відтак в окруженю членів Виділу краєвого перейшов Пан Маршалок до великої салї, де були зібрані всї урядники Виділу краєвого. Навязуючи до працьлиних слів попереднього Маршалка Є. Е. ґр. Стан. Баденїого, що урядники Виділу краєвого виповнювали все свої обовязки як дійстні і честні горожани того краю, заявив П. Маршалок, що й він мав все то пересьвідченє і просив, аби своєю діяльностию стали взірцем для других. Впевнив зібраних о своїй прихильности для урядників і висказав надію, що зуміє придбати собі у них: прихильність, признанє і довірє.

---

13)

СІЛЬСКІ ПАВУКИ.

(З польского — Клим. Юноши.)

(Дальше.)

Пан Борецкий не докінчив, очи зайшли єму сльозами. Панна Ґертруда встала, наблизила ся до брата і сердечно єго обіймила.

— Брате, — сказала, — досить! Воля Божа. Він дав, Він взяв. Ти сильний, видержиш. За упокій небіжки моли ся, а на сироти уважай, мій брате любий....

Був то одинокий вияв ніжности, на який собі панна Ґертруда позволила. Обтерла незамітно очи і гнеть змінила розмову на давний твердий, трохи грубий спосіб.

— Пане брате, — сказала, — вернім до дїла. Ти мене візвав, аби я приїхала до Березівки, — єсьм; жадаєш, аби я твоїм дітям була матерію, — буду; але перед усім мусимо розмовити ся.

— О чім?

— Хочу знати, що маю тут робити, що до мене належить, на яких ногах я тут стану? Не довга то буде розмова, кілька слів. Згодиш ся, — добре; за годину вже всьо возьму в свої руки; не згодиш ся, — друге добре, посиджу до завтра; вертаю.

— Алеж, сестро....

— Зараз, зараз, братчику. Насамперед хотїла би я знати, що гадаєш: чи ожениш ся другий раз, чи нї?

— Нї! — відповів з пресьвідченєм.

— Тепер так говориш, але за рік, за два, коли перший жаль перемине, можеш змінити твою гадку.

— Впевнюю тебе, що не зміню. Ти сама перед хвилею сказала, що я твердий. Не оженю ся нїколи.

— Нехай буде, хоч буває ріжно, пане брате. Буде, що Бог дасть. Отже насамперед знай, що лишу ся у тебе лише доси, доки не оженим ся. Коли то стане ся, від'їду як непотрібна; бо нема таких дїтий, що потребовали би двох материй, анї такого дому, щоби мусїв мати дві господинї.

— Отже лишиш ся на все.

— То зависить від тебе.... Друга річ. що я маю тут робити?

— Ну, як дома.

— Перепрашаю; маю займити ся дїтьми, то головна річ; займу ся, але то мало. Обіймую цілий заряд дому і жіночого господарства.

— Добре.

— Але з услівєм, щоби менї пан брат нї до чого не мішав ся. Я велїла би чорта видїти, як мужчину в кухни. Тут хочу бути сама панею.

— Вже, сестро, єси, — відповів усьміхаючись Борецкий, — я не буду тобі нї до чого мішатись.

— Очевидно. Ти сїй збіже і збирай віно для дочок, а я, коли Господь дасть діждати, беру на себе виправу і жіноче господарство. На то вистане. Згода?

— Згода.

— Коли так, то нема чого баламутити; прошу о ключі і нехай менї пан брат покаже, де що є.

Годину пізнїйше панна Ґертруда, в попелястій спідници, в чорнім запасцї, з ключами за поясом, ходила по будинках; оглянула кухню, комору, пивниці, стрихи, обори, хліви, курники, огород, і зелїзною рукою обняла всьо, що лиш належить до жіночого господарства.

На другий день порала ся вже так свобідно, немов би від многих лїт була в домі брата, вже нїчого не було для неї чужим, нї новим.

Служба від разу пізнала, з ким має до дїла, і догадала ся, що та панї не дасть марнувати часу.

Пан Яцко мав заповіджене, що від тепер обід має бути точно о годинї пів до першої, і що спізняти ся не вільно нїкому, без вимку.

Працювали пильно обоє, брат і сестра. Він хотїв певне в великім фізичнім утомленю заглушити і приспати свій смуток, а она з почутя обовязку, з привички, з незвичайно рухливої вдачі, робила своє.

З дїтьми мала трохи клопоту. Дївчата, привиклі до материних пестощий, не могли

По промові слідувало представленє П. Маршалкови урядників. Повитанє зі сторони П. Маршалка було дуже сердечне.

Вкінци прибули повитати П. Маршалка урядники Банку краєвого під проводом директора, др. Зґурского.

П. Маршалок в сердечних словах подякував за привіт і в коротких словах піднїс важні задачі Банку для краю.

На тім закінчило ся торжество принятя.

Новинки.

Львів дня 15 го жовтня 1901.

— **Відзначеня.** Є. В. Цісар надав старості в Косові, радникови Намістництва, Іполитови Сабатови з нагоди переходу его в стан супочинку ордер зелїзної корони III. кляси. Таким самим ордером наділив Є. В. Цісар великого промисловця Вільгельма Адама Шмідта з Демнї вижної.

— **Інавгурация шкільного року** на львівскій політехниці відбула ся вчера. По богослуженю в костелї св. Мариї Магдалини, зібрали ся всї професори в великій салї на політехницї, а ректор п. Роман Дзєслевский виголосив інавгурацийну промову. Опісля проф. Едгар Ковач мав відчит „про новочасну архітектуру“.

— **Заручини** архикняжної Елисавети Мариї, дочки бл. п. архикн. Рудольфа і б. архикн. Стефанїї з кн. Оттоном Віндішгрецом, відбули ся вчера у Відни. Кн. Отто Віндішгрец, син ем. полковника кн. Ернеста, має 28 лїт і є поручником в полку уланів.

— **Складницї почтові** вводить ся в житє з днем 16-го с. м.: в Оріхівци належачім до почти в Хмелївцї; в Вороні належачій до почти в Отинії; в Мечищеві належачім до почти в Бережанах.

— **Надзвичайні загальні збори Галицкої каси щадничої у Львові** відбудуть ся дня 22-го с. м. На порядку дневнім поміщено справозданє комісиї вибраної на загальних зборах членів каси дня 18 цьвітня с. р. о внесеню дра Тхоржницкого. Єсть то справозданє окремої комісиї для розслїдженя одвічальности бувших членів управи каси за сповнені неправильности. Референтом тої справи буде др. Йосиф Пайонк.

— **Львівский електричний трамвай** від дня 16 с. м. буде їздити лише від 7 год. рано до $10^1/_2$ год. вечером.

— **Зливи** в послїдних днях наробили богато шкоди на дорогах. Тепер, як доносять з Калуша, Галича і Снятина грозить в тамошних сторонах повінь, бо вода в Днїстрі, Прутї і Лімници сильно прибула.

— **Огонь.** Дня 10-го жовтня с. р. около години пів до 11-ої перед полуднем вибух огонь в хатї господаря Якова Котвиці в Мазирни повіта низкого і знищив до тла цїле забудованє того господаря зробивши єму шкоди на 200 К. Огонь займив ся з того, що жінка Котвиці наклала льну до печі, щоби сушив ся, а сама вийшла. — Вічна одна і тота сама причина огнів: малі дїти, що бавлять ся сїрничками і розкладають огонь в шопі або коло неї і неосторожність, недбальство та байдужність.

— **Пропав без вісти.** Лїсничий з Рісни польскої, Іван Рогош здав свої конї і віз на якогось Антона Олендра, а той поїхав куди єму хотїло ся і пропав без вісти.

— **Страшне убийство.** Дня 4 с. м. в Гурцї, пов. мелецкого, селянин Дябулко розлючений тим, що на его поли пас ся чужий кінь, так страшенно побив а вкінци ще вдарив мотикою в голову властителя того коня, господаря Ферду, що нещасливий по кількогодинних муках помер. Злочинця увязнено.

— **Живцем згоріла.** З Борщівщини доносять нам: Дня 7-го жовтня с. р. около 10 год. в ночи займило ся в Шупарцї в шопі Пентелея Бодза. Тринайцятьлїтна донька Бодза, Настя, на вид горіючої шопи вбігла до неї і згоріла в нїй живцем. В справі сїй веде ся судове слїдство.

— **Движима азбука,** — або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня. Видав п. Григорий Блїй, емеритований управитель 6-кл. народ. школи у Львові. Комплет обнимає 76 букв, писаних на картонї, враз із пуделком до перехованя і відповідною інструкциєю та з приладом до уставленя букв. Цїна знижена виносить 8 корон; для книгарень 20% рабату. Замовляти можна в канцеляриї Товариства „Просьвіта“ і в книгарни Ставропігійскiй (улиця Руска, ч. 3) у Львові. „Движима азбука“ повинна находитись безусловно в кождій народній школї.

— **З ґімнаст. товариства „Сокіл“ у Львові** пишуть нам: Ферії в „Соколї“ скінчили ся. Вправи членів розпочинають ся дня 1-го жовтня в днях як давнїйше, т. е. ві вторник, четвер і суботу від 7—8 год. вечером. Наука боробництва відбуває ся в тих самих днях, що вправи, від год. $^1/_2$7—7. О год. 8-ій відбувають ся вправи довільні. Вправи учеників розпочали ся вже дня 15-го вересня, записувати ся ще можна до дня 15-го жовтня. Вписи так членів як і учеників відбувають ся щоденно від години 7—8 вечером в „Соколї“ ул. Підвале ч. 7.

— **Краєва комісия промислова** відбула в суботу під проводом п. Маршалка ґр. Андрія Потоцкого засїданє в радній сали Видїлу краєвого при участи 21 членів. На тім засїданю полагоджено прошеня о позички і запомоги на цїли промислові а також прелїмінар буджету видатків фонду краєвого на підпиранє промислу і на школи промислові та торговельні на рік 1902 в сумі 452.142 К. (около 30.000 К. більше як на 1901 рік). Внесенє, щоби в Галичині закладати школи приготовляючі теоретично до термінованя в реміслах, упало, бо такі школи показали ся в инших краях непрактичними. За те комісия ухвалила домагати ся заведеня взірцевої школи реміснйчої в Дрогобичи.

— **Пошести.** В Станиславові вибухла скарлятина, в наслїдок чого закрито школу гірніцьку. Як доносять, намірено замкнути на час пошести також всї инші станиславівскї школи народні.

— **Нещаслива пригода в Любачеві.** Підчас великого огню в Любачеві згорів дах і на домі тамошного господаря і купця Козоріза. По огни купець отворив знову склеп, до котрого заходило богато людий. Дня 11 около 8 год. вечером вступив до склепу офіциял судовий Ковальский з канцелїстою Шумиловичем. Нараз завалив ся комин пробив стелю в склепі і забив Ковальского на місци, а Шумиловича зранив тяжко.

— **Скажена зьвірскість.** Селянин в Кобаках повіта косівского, Василь Довгий дня 8

від разу привязати ся до тїтки, строгої і твердої в поведеню, але з часом і то прийшло. Бояли ся трохи, були послушні кождому єї вказаню, але й полюбили єї також, може більше причинуючи в ній людину, по вітци їм найприхильнїйшу і цїлою душею привязану.

Брат з сестрою розмавляли рідко, хиба при обідї або вечері, о погоді і подробицях щоденного житя; т. з. „конференциї“ панною Ґертрудою лучали ся ледве раз на кілька лїт.

Раз, наприклад, довідала ся, що брат хоче продати збіжє на покритє якогось пильного видатку, а їй здавало ся, що лїпше було би здержати ся і заждати на лїпшу цїну.

Було то в четвертім, чи пятім роцї єї побуту в Березівцї.

Коли обід кінчив ся, сказала:

— Пане брате, я хотїла би відбути з тобою коротку конференцию в чотири очи.

Він поглянув на неї здивований.

— Тайна? — спитав.

— Очевидно.

— Отже прошу, слухаю, нехайже пані сестра сїдає.

— Не сяду — відповіла — не маю часу на довгі розмови, бо нині хлїб пече ся. Чую, що братови треба гроший.

— Так.

— Брат хоче продати збіжє?

— Дійство.

— Тепер на то невідповідний час, лїпше буде трохи заждати.

— Певне, що так...

— То длячогож пан брат не скаже менї, що потребує.

— Абож пані сестра має гроші?

— Кілько братови треба?

— Пятьсот рублів.

— Нехайже пан брат сїдає і напише скрипт як годить ся, бо я на хороші очи не дам. Гроші зараз принесу.

Вийшла і за хвилю принесла жадану суму.

Борецкий поглянув здивований.

— Звідкиж — спитав — пані сестра має такі капітали?

— Мій брате — відповіла — чи то з курий, чи з гусий, то братови всьо одно. Коли суть, брати, скрипт дати і в речинци віддати. Вже іду, бо там з хлїбом Бог знає, що можуть поробити.

Взяла скрипт зі стола і вибігла.

Друга дуже важна „конференция“ відбувала ся, коли Софія окінчила десять, а єї молодша сестра Ядвиня вісім лїт житя.

Тоді панна Ґертруда заповіла братови, що конференция єсть конечна і що відбуде ся в недїлю, вільним часом.

— Пане брате — сказала — наші дівчата ростуть.

— І здорово Богу дякувати!

— Що з ними дальше робити?

— Як то?

— Видиш брате, нема що обвивати в бавовну; я научила їх читати, писати, катехизму, трохи рахунків і історії. Більше не научу, бо сама не умію, а хоч там ще чогось за молоду учила ся, то вже менї вивітріло з голови. Щож пан брат гадає?

— Як пані сестра уважає?

— Отець має перший голос.

— Пані сестра для них материю, отже також має голос.

— Я хотїла би заслужити на той титул. Отже треба дівчата ще учити.

— Але чого? де? як?

— В тім іменно річ.

— Моглаб віддати до інститута?

— Що пан брат говорить? Може ще мають бубнити на фортепяні і цвенькати по французски?

— А щожби то шкодило?

— О ні, пане брате, як тебе люблю, то ні до чого! Що їх жде? Господарскі дочки, повіддають ся за господарів і жде їх праця. З ким будуть по французски розмавляти? Або будуть мати час бубнути пальцями по фортепяні? Ні дочого не здале, пане брате!

— Отже як?

— Я гадаю, що треба на кілька лїт взяти порядну учительку до дому.

— Щож лекшого?

— Хиба що тяжшого? Будь кого не хочу, а коли маємо платити, знаймо за що.

— То найлїпше буде, коли сестра сама поїде до Варшави і вибере особу після своєї вподоби.

— Я до Варшави! А хтож тут зарядить? Хто заопікує ся дїтьми, догляне служби, допильнує порядку? Ви мужчини так собі всьо легковажите, а то справдї найважнїйші річи.

— Не перечу, признаю цїлковито, але тиждень не вічність. Я дам позір на всьо, а ключниця, як гадаю, честна женщина і можна їй завірити.

— Певне, доки твереза, нема над неї, але як дірве ся до фляшки, пропало. Я зношу і прощаю, бо на щастє не позваляє собі надто часто, ледве раз на чверть року. Але хто менї заручить, що в часї моєї неприсутности не лучить ся іменно така пригода?

— Нехай її пані сестра заповість.

— Не на богато здасть ся.

— Я сам буду пильнувати.

— Знаю я мужеске пильнованє. Нічого, пане брате, пильнуй лише дїтий і уважай на них, а проче нехай вже там. Поїду і винайду, а винайду таку женщину, аби дівчат великих а непотрібних мудростий не учила, бо на мою гадку, пане брате, женщина повинна бути перед усім женщиною, а особливо женщина сїльска. Нехай має в голові, дуже добре, але нехай має практичні відомости. Що-до господарства нехай пан брат буде спокійний; я їх учу і зроблю з них взірцеві господинї.

с. м. рано порубав на кусні свою жінку, а коли на крик дітий збігли ся сусіди на ратунок, він так воював сокирою, що убив сусіда Грицька Атаманюка і зранив тяжко Данила Мартея. Лиш з великим трудом удало ся єго роззброїти і відставити до суду в Кутах.

— **Убийник, що хоче стати добродієм.** В 1878 віденьский кравець і касиєр в якімсь товаристві, Леопольд В., отроїв був свою жінку. Одного дня знайшли єї неживу в єї помешканю а познаки смерти були від отроєня. Доказано також, що она мусіла напити ся затроєного лікеру і длятого в першій хвили настав був здогад, що она сама отроїла ся. Пізнійше однакож показало ся, що єї чоловік мав зносини з якоюсь молодою дівчиною і отроїв єї, щоби міг оженити ся з тою дівчиною. Суд присяжних засудив єго на кару смерти через повішенє, але Цісар помилував єго а тогди засуджено єго на ціле житє до криміналу і відставлено до Картгавза в Чехії, де він ще й доси відсиджує кару. Від того часу минуло 23 літ. Аж ось якось недавно тому закликали Леопольда В. до директора криміналу і від того довідав ся він веселої вісти. Єго тета, сестра єго батька, що жила десь в Росиї, умерла бездітною вдовицею і записала єму одному весь свій маєток в сумі 80.000 зр. В Росиї признано право сеї спадщини, і власти российскі видали ті гроші властям австрийским, а ті знов по переведеню всіх правних вимог признали спадщину кримінальникови. На тій спадщині заробив і суд, бо від неї відчислено всї видатки судові і податок а прочі гроші 152.000 Корон зложено в депозиті в окружнім суді в Ічині, в котрого окрузі знаходить ся карне заведенє Картгавз. — Щасливий а нещасливий спадкоємець став ся так властителем великого майна, з котрого однакож не міг ужити для себе ані сотика, бо в криміналі заказана всяка вигода. Можна собі подумати, яка тепер взялась єго мука: має величезні гроші а не може їх ужити! То мов муки Танталя, котрий гинув з голоду, а кілько разів лиш сягнув рукою по яблоко, то оно втікало. Отже наш кримінальник з тої муки і розпуки впав на оригінальну гадку. Він хоче стати добродієм людскої суспільности, против котрої так важко прогрішив ся і обіцяє ся зложити значну часть із свого майна на добродійні цілі, скороби відзискав волю знову; він хоче так зробити: обіцює ся виставити грамоту, що дасть третину свого майна для якогось державного заведеня добродійного, або на якусь добродійну фондацию і підпише єї того дня, коли єго випустять на волю. З тим пляном віднїс ся він до віденьскої корпорациї кравецкої, до котрої колись належав, а єго знакомі вишукали адвоката, котрий має внести поданє до Цісаря о помилуванє.

Штука, наука і література.

— „**Товариш**“, богато ілюстрований календар на 1902 р. вже вийшов і від нинїшного дня буде розсилати ся. Треба поспішити ся з замовленєм, бо ся книжка розпочинає видавництво, якого у нас доси ще не було, а шкода би, як би хтось опісля не мав першого річника. — „Товариш“ то календар, якого в наших краєвих літературах доси ще не було. То книжка не лиш придатна для всіх, але конче потрібна, то книжка, котра буде служити не лиш на один рік. Самих ілюстраций має сей календар 70, а з того 24 карт зьвіздистого неба уложених так, що кождий хто лиш собі прочитає поясненє до них а подивить ся на карти, буде міг легко розпізнавати всї зьвізди на небі. Карти ті придатні вже на сей рік так само як і на кождий инший. Дуже гарні суть ілюстрациї до війни Бурів з Англійцями і до хіньскої війни. Хто хоче мати добре і вірне понятє о Бурах та о їх геройскій війні, той знайде в „Товаришу“ не лиш дуже займаючий опис та коротку историю війни, але й дуже відповідні до того ілюстрациї. Але мабуть найбільша вага календаря в тім, що він подає способи як вибирати собі званє, як шукати і добивати ся якогось становища. В розвідці „як вибирати собі званє“ подані способи і дороги, якими доходить ся до всїляких становищ в цивільнім стані і у войску. Годі нам тут описувати сей календар, а згадаємо ще про дуже поучаючу літопись історичну з гарними і дуже інструктивними ілюстраціями та про дуже займаючу літопись винаходів. Ряд житєписий визначнійших людий з портретами і дещо із замітнїйших винаходів кінчить сей календар. Ціна календаря, в порівнаню до того, що він подає, єсть так низька, що кождий може легко собі той календар купити. Купити раз на рік за 1 К. книжку, з котрої можна мати ужиток і кільканайцять літ та лишити ще й дітем, то чей не богато. Посилати гроші і 10 сот. на почту під адресою: С. Ґорук, Львів, площа Домбровского число 1.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 15 жовтня. Як доносять з Відня, іменованє радника двора др. Едвіна Плажка на віцепрезидента краєвої Ради шкільної на місце Є. Е. дра Бобжиньского вже підписанє Цісарем і урядова Wiener Ztg. має то іменованє оповістити в найблизших днях.

Турин 15 жовтня. Тутешна часопись Stampa впевнює, що король Віктор Емануїл виїде вскорі до Спали відвідати царя Николая, котрому рівночасно зложить візиту Цісар Франц Йосиф.

Новий Йорк 15 жовтня. Анархіст Іван Мост, що по убитю Мек Кінлія оголосив в своїй часописи стать похвалюючу убиванє пануючих, засуджений на рік вязниці.

Прага 15 жовтня. При 18 тіснійших виборах до ческого сойму з громад сільских вибрано 2 Молодочехів, 8 ческих радикалів, 3 німецких поступовців, 1 з партиї людової, 1 Шенерериянця і 2 ческих аґрарців. Крім того відбуде ся ще 8 тіснійших виборів.

Пекін 15 жовтня. Видано два нові декрети з візванєм до урядників, аби строго придержували ся условий мира, заключеного з державами, бо лише в той спосіб можна державу зреорґанізувати.

По відбутій конференциї, тітка Ґертруда сказала ключници в чотири очи дуже поучаючу проповідь о вірности, тверезости, совістнім виповнюваню обовязків і обіцяла, що за добре поведенє жде її нагорода, дістане хороший чипець з Варшави, а за зле кара соромного прогнаня на чотири вітри і позбавленє достоїньства ключниці.

Баба до сльоз тронута енерґічною промовою, божила ся, що ніякого напитку до уст не возьме і що повіреного добра буде стерегти більше як зіниці свого ока.

На другий день панна Ґертруда поїхала... По тижднии вернула і дівчата мали учительку, а ключниця чипець з зеленими стяжками як маєва салата.

Три роки була учителька в Березівці і учила дівчата після дуже простої проґрами уложеної тіткою і виповнивши, що до неї належало, відійшла.

Час минав, дівчата росли і працювали під управою панни Ґертруди; росли, аж виросли на хороші і здорові панни.

Були они немов польові цьвіти, прості а милі, що сіяли довкола чар молодости і весняну сьвіжість. Хто хотів би їх добре відмалювати, мусів би ужити замість фарб сонїшного проміня, красок цьвітів, поранної роси, подиху літнього вітру, коли подуває і бавить ся листками дерев. Обі були чорняві, з чорними очима, дрібними чертами лиця. Трохи опалені, мали руки не надто делікатні і випещені, але складні, рухи зручні, стани стрункі.

Добрий настрій ніколи їх не покидав, співали при роботі, а їх срібний сьміх можна було часто чути в дворі, на подвірю, в огороді. Найбільше в огороді, бо він цілком до них належав. Власними руками управляли ярину і цьвіти, але які цьвіти, яку ярину! Було чим любувати ся, бо хоч то всюди на селі люди щось подібного мають, але все то не те, що в Березівці. Збирали також овочі, а які з них конфітури і соки робили!

З причини вишневого соку, старша сестра, Софія, була раз в немилім клопоті. Чоловік бо ніколи не годен привидіти, яка єму може лучити ся пригода. Як грім з ясного неба, упаде щось такого не то нещастє, але на всякий спосіб таке заклопотанє... що аж охота бере сховати ся під землю.

Таке і тут лучило ся.

Одного дня, коли мала роботу при вишнях, панна Софія закотила високо рукави і закрасила собі руки по самі лікті на червоно. Діяло ся то перед домом, на ганку, в холоді, бо ґанок цілий був окружений кратами, по котрих густо пняв ся повій.

Була дуже занята роботою, а що приспівувала собі, то не чула, що приїхав хтось чужий. А той хтось приїхав верхом, привязав коня до штахетів, а сам війшов просто на ґанок.

Війшов і стояв хвильку, а Софія нічого о тім не знала, аж тоді, коли відозвав ся:

— Дуже перепрашаю, чи застаю пана Борецкого дома?

Тоді відвернула голову і побачила зараз коло себе незнакомого чоловіка, молодого і дуже хорошого.

Почервеніла і утікла не відповівши зовсім нічого.

Бо й треба пригоди, аби так представити ся. Що він собі подумає?

Утікла до своєї комнати, а о незнакомім гостю сказала тітці.

(Дальше буде).

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— „**Краєвий Союз кредитовий**“ видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цінах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні . 2 аркуші „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ ліквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ уділів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . „ „ 10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДМІЛЄРА у Львові

при ул. Краківскій ч. 9 продає вино шампаньске Йосифа Терлєй і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю
Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставці Австро-Угорщини. **Доставці Двора царско-росийского.**

Надворні доставці кор. Вел. королів: Греції, Швеції і Норвегії, Бельгії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,	Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.	Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Ціиник.

Ціни в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос = 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупні за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.
Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.
Непорочне почате *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.
Христос при кирниці з Самаританкою *Караччі'ого* величини 37½×63 цм. . 4 зр.
Ecce Homo *Ґвіда Рені* вел. 49×39 цм. . 5 зр.
Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за посліплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского**, Львів, ул. Чарнецкого.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплетї, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**, Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель французский).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)